

D. ANGEL GUIMERÀ

MESTRE EN GAY SABER.

en volgut de tothom; honra de la literatura catalana y rica esperança del mon literari.

Aquest es lo llorejat poeta Mestre en gay saber D. Angel

Guimerà.

Molts son los Mestres en gay saber que fins avuy tenim; pero entre aquestos molts no n'hi ha sols un que mes ben merescut ho tinga.

***

Gran fou l'elogi que en l'any 1862 se va fer a D. Geroni de Rosselló perque en un mateix any guanyà dos premis ordinaris per qual motiu se 'l feu mestre en gay saber.

Mes gran fou encare en l'any 1875 l'entusiasme que sentiren molts per D. Frederich Soler (Pitarra), perque en un mateix any guanyà també dos premis ordinaris, además de algun de extraordinari que acompanyaba encare algun accésit, per qual motiu també, y per tenir la flor natural de l'any 1872 si no haguessen bastat los premis mencionats, se 'l feu tambe Mestre en gay saber;

***

Però mes gran encare l'han sentit molts per D. Angel Guimerà en 1877 ja que en un mateix any ha guanyat los tres primers premis ordinaris sobrantli encare la flor natural de antany y la d'enguany per ser Mestre en gay saber que bé pot serho dugas vegadas qui te ab dos anys quatre primers premis.

***

Hi há mes encare.

Tots los Mestres en gay saber no han cantat la Patria, la fe y l'amor, sino que 'ls uns ho son per haber cantat duas vegadas la patria y una l'amor, altres per cantar duas vegadas l'amor y una la fe, altres per cantar duas vegadas la fe y una la patria y cap per cantar una vegada la patria, una la fe y una l'amor.

***

Que mes gloria, donchs, que la del senyor Guimerà, que ha cantat las tres cosas y no en diferentas lluitas, no en una sèria d' anys, sino en una sola lluita, en un mateix any y en un any que no abundant los premis extraordinaris se comptent mes renyida la lluita dels ordinaris.

***

Hi ha mes encare.

En 1862 D. Geroni de Rosselló trová sols la restauració dels Jochs Florals, pero, tot lo del mon progressa y lo que mes progressa del mon es Catalunya, lo que mes progressa de Catalunya es la literatura catalana, y lo que progressa mes de la literatura catalana es lo camí de los «Jochs Florals».

Com mes se camina, donchs, mes mérit te 'l caminar, los últims passos tenen mes importancia que 'ls primers perque en los primers s'está descansant y en los últims es 'hont se veu mes lo bon caminador.

***

La literatura es una montanya; qui intenta pujarla del pla al primer turó, poch s'ha de esforçar, pero qui intenta pujar del primer turó al segon per arribar un jorn al cim, son dobles los esforços que ha de empleyar.

L'un y l'altre poden dir que pujan la montanya, pero tenintse que rependre, comensant l'últim per 'hont acaba 'l primer, sempre l'últim te doble mérit hasta adelantant menos tros:

¿Que mes gran, donchs, que qui comensant a pujar per 'hont ha acabat l'últim adelanta mes tros qu'ell?

Aixís, dochs, lo Mestre en gay saber d'enguany que completa la dotzena dels que ho son fins avuy des l'any 59, ó sia l'any hù de la restauració dels «Jochs Florals», es, sens dupte, lo qui ha anat mes avant.

***

Nosaltres sense intent de volguer fer cap agravi á cap dels Mestres en gay saber podém confessar nostra idea y dir: que, per nosaltres als primers Mestres en gay saber no 'ls costa tant car com als últims, majorment quant encare valian los pre-

mis extraordinaris pera adquirir aquet respectable títol.

***

Per nosaltres, lo Excm. Senyor D. Victor Balaguer no necessita tants esforços per sortir Mestre en gay saber en 1861 com D. Geroni de Rosselló en 1862, ni aquet com D. Joaquin Rubió y Ors en 1863, ni aquet com D. Marian Aguiló y Fuster en 1866, ni aquet com D. Joseph Lluís Pons y Gallarza en 1867, ni aquet com D. Adolf Blanch y Cortada en 1868, ni aquet com D. Francesch Pelay Briz en 1869, ni aquet com Mossen Jaume Collell y Bancells, Pbre., en 1871, ni aquet com D. Thomàs Forteza en 1873, ni aquet com don Francesch Ubach y Vinyeta en 1874, ni aquet com D. Frederich Soler (Pitarra) en 1875, ni tots onse com D. Angel Guimerà en 1877, además de la circumstancia d'haber cantat los tres temas com hem dit avans; circumstancia que hasta sembla precisa pèls que volen dirse Mestres en gay saber.

***

La paraula Mestre vol dir saberho tot y si bé poden saberho molts dels que s'ho dihuén en cambi molts poden deixar de saberho, y á tals duptes lo mes lògich fora que per arribar a Mestre en gay saber s'hagués de demostrar com s'estant mestre cantant la Patria, com cantant la fe y com cantant l'amor.

No ecsigir per aixó que tot fos en un mateix any, mes, si que recompensat ab un segon títol de distinció al que doble laudable ho alcancés.

***

Los militars tenen millors lleys que 'ls poetas: Entre una munió de generals tots son generals pero ab diferentas distincions y títols segons sos premis, y entre una munió de Mestres en gay saber tots son Mestres, sense cap distinció;

Al menys, donchs, si per una mala base no se 'ls distingeix, haguessen tots de suár una mica mes per arribarhi.

Nosaltres voldriam veure á tots los Mestres en gay saber com á D. ANGEL GUIMERÀ.

Gestus.

Posta de sol.

A TERESA S.

La llum del dia se va apagant,
puig vers sa posta camina 'l sol;
jo no l' anyoro, que 'm trobo cego,
cego d' amor.

Si mos ulls volen mirar lo cel,
à ma estimada demano llum,
que 'l llum que 'm dona claror inmensa
ve dels seus ulls.

Y encar que 'm cegan sos brillants raigs,
mos ulls vers ella van ab anhel,
y entre ma foca son rostre esguardo
qu' es lo meu cel.

Y ab quanta ditxa sent lo men cor
l' escalf qu' abrusa de son esguard,
qu' alenta y vida dona à mon anima
plena d' esglay!

Com l' au, que Fénix nomena 'l mon,
que de sas cendras un jorn reneix,
la llum hermosa de sas miradas
prompte 'm despert.

Ella il·lumina de jorns passats
las breus caricias que 'm davan goig;
ella il·lumina de plers que foren,
tendres recorts.

Y esguardant gestas lo cor fael,
de las que goza vola al jardí,
y sent las d' ara molt mes hermosas
que las d' abir.

Mes ¡ay! si un dia cercant claror
tant sois la trovo en lo sol que surt,
ànima mia, ¡quant trista posta
la dels seus ulls!

S. ALSINA Y CLOS.

Vetllada literaria.

Lo dilluns passat l' «ASSOCIASSIÓ CATALANISTA» donà una vetllada en lo Saló de Cent de Casa la Ciutat en obsequi als poetes premiats en guany.

La música «tocaba» al peu de la porta de entrar al saló y las senyoretas anaban entrant y llegint lo llibret que 'ls donaban los comissionats.

Hi havia un lleó à cada costat que l' un servia de penja robes.

Quan fou plé callà la música que avans cridaba y «cridà» 'l senyor Manel Pau que avans callaba. Aquest obri la vetllada ab un aplaudit discurs.

Tothom anaba sense barrat menos aquell lleó que portaba capa madrilenya y barret de copa inclinat à un costat, que era mes propi entre andalusos que pas entre catalans.

Lo senyor Riera que no acostumaba à portar ulleras, considerant tal volta que fa molt secretari, se 'n posà unas per llegir «L' anada à Montserrat» del senyor Franquesa, poesia que à cada moment parla de una morena, pero tant sovint, que ja hi havia qui estava carregat de «morenas».

Lo senyor Roca y Roca llegí la poesia «Sota l' ombreta», premiada enguany en «La misteriosa», qu' es una poesia curteta pero que acredita aquell refrà que diu que «en lo pot petit hi ha la bona confitura».

A continuació hi llegí la «Cansó del treball», que SENSE SER PREMIADA, entusiasmà la concurrència.

Al demanar l' autor de las duas poesias sortí 'l mateix senyor Roca y Roca.

Perque no fos tot sério llegiren la poesia «Alí-Babí» que va fer riure à tothom y al cridar l' autor resultà ser del malhaurat poeta en Felip Pirotzini, y al sentir que l' autor ja havia mort van entristir-se molts que habian rigut.

Lo senyor Blanch llegí «L' any mil», del senyor Guimerà, que despres de un gran aplauso sortí l' autor à qui donaren una merescuda corona los socis catalanistas.

Se llegí despres una poesia de D. Anicet de Pagés mencionada honorificament en los Jochs Florals d' enguany «Ja hem renyit», que à cada quatre versos reya la concurrència per los pensaments humoristichs que conté: únicament nos va semblar estrany que al llegir alló de que «las cartas qui sab perque 'm serviran», lo consistori no hagués sentit una mala olor.

Lo senyor Blanch llegí la introducció y fragments del poema «Atlántida», que à prechs de la concurrència tingué que repetir-se un dels tan inspirats cants, ademés de pregar que sortis son autor, à qui regalaren també una corona d' or y plata, quan sortí, ocupant despres lo lloch de la presidencia que l' hi oferí 'l senyor Manel Pau, y vam dir nosaltres:

Aixó està bé: tots los càrrechs deurian ser aixis: qui sab mes que 's posi mes elevat.

Lo senyor Roca llegí la poesia «Lo darrer plan de 'n Claris» premiada ab la Englantina d' or, 'hont tornaren à fer sortir lo senyor Guimerà.

Lo senyor Vilanova llegí un quadret que per descriure una PROFESSÓ, vaja, «no n' hi ha d' altre».

Lo senyor Blanch llegí despres «La batalla del Port», y finalment llegiren altre vegada del malhaurat Pirotzini.

Lo senyor Manel Pau se va despedir de la concurrència fins un' altre any, sense dir, si Deu ho vol, y s' aixecà tothom, y bona nit y bon' hora.

Jo.

A D. Epifani Robert.

(Ab motiu de haber alcançat ab son mèrit la medalla que 'l feu Cavaller).

SONET.

—Intel·ligent artista; be sabiau que, may en vè, al treball lo temps se empleya la marxa del progrés gaudit ja 'us veyà y per fi 'us han comprès com preteniau: Lo mèrit que ab modestia vos cubriau captat a' bon acort per la taleya y l' amor al treball que —¡Avant!— vos deya vos l' han sabut premiar: be ho mereixiau. Jo 'us salud' CAVALLEER entre 'is gloriosos y prech que en vostra empresa comensada vos siga imitador qui huy se 'n aparta per dir al mon —Quan cerques laboriosos y à Catalunya vulgues fer la triada acluca 'is ulls sens por de equivocarte.—

JOSEPH VERDÚ Y FELIU.

Gloria.

Lo triumpo dels Jochs Florals d' aquest any es del nou Mestre en gay saber D. Angel Guimerà, pero fentli companyia en gran part Mossen Jascinto Verdaguer, que ab lo poema «Atlántida» ha demostrat be qu' es fill d' hont va neixer l' immortal Balmes.

Lo senyor Secretari.

Al llegir la Memoria lo senyor secretari dels Jochs Florals de enguany comparant la altura del poema «Atlántida» va dir.

—Las poesias d' enguany son «casas» y lo poema una catedral.

—Sent lo poema de un presbiter està be de compararlo à una catedral, pero francament aixó de tractar als poetes de «mestres de casas»!... y are que hi penso.—¿Entre aquestas «casas» debia veurehi alguna barraca que fregian bunyols, veritat?

—Vet' aquí perque 'ls va dir «pocas vergonyas»!...

Aixis m' agrada, que animi als que comensan.

Al entrar.

S' esperaban deu ó dotze joves escriptors en la porta del Teatre Principal, sense targeta per entrar à veurer la festa dels Jochs Florals.

Al veure un jove ab viat y cinch targetas va dir un:

—N' hi sobra alguna per casualitat?—y contestà 'l jove:

—No: Aquestas vint y cinch donas venen ab mi y encara me 'n ha faltat una per la criada.—

¡Que be 's reparteixen las targetas!

Al sortir.

—¡Carat home, may habiam tingut cap secretari en los Jochs Florals tant «prosaich» y atrevit com lo senyor Riera y Bertran. ¡Aixó de pocas vergonyas!

—No 'm fassi cas: tota «Riera sur de mare» des lo moment que passa una mica «amunt».

Mestres en Gay Saber.

Ab lo d' enguany, D. Angel Guimerà, ja tenim una dotzena de Mestres en gay saber.

Veyam si 'l que farà 'ls «tretze» serà 'l «Deu» de la protecció pera dir als «dotze apostols» de la literatura catalana, que «tretze» es «lo punt de las donas y que es vergonya que no siga 'l «punt» dels Mestres en gay saber pera fer un diccionari y una gramàtica en llengua catalana.

Aquesta es la nostra «fé» lo nostre «amor» y la nostra «Patria».

La Guitarra y l' espay.

(FAULA.)

Una guitarra timpes melódichs en vers, l' ensaba, per l' ample espay mes, ell burlantse 'n l' hi feya escarni mostrant sas notas y son compás, Ell oblidaba que lo seu eco mes melodias daba aqui baix,

Així es lo sabí, quants lo critican per eclipsarlo, lo fan mes gran.

JOSEPH CARCASSÓ.

Un dinar.

Lo dimars passat tingué lloch lo dinar que 'ls individus del Consistori dels Jochs Florals y alguns poetes y escriptors de nostra terra, donaren en honor del senyor Ros de Olano y D. Vicens Boix.

Sentim no poguer disposar de més espay pera detallar com se mereix la festa que 'ns ocupa.

Molts foren los brindis que 's pronunciaren, darrera dels que llegiren poesias, que foren molt aplaudidas, los senyors Ros de Olano, Guimerà, Bartrina, Martí y Folguera y altres.

Com sempre, fou l' héroe lo Pbre. D. Jascinto Verdaguer, qui feu conèixer altres fragments que 'ls llegits en los Jochs Florals y Vetllada literaria, del seu inmens poema L' Atlántida, produhint entusiasme à tots los oyents aquell dol' sempre creixent d' inimitable poesia.

Rectifiquem.

Per la malavolensa de una persona qu' era de la nostra confiança varem inserir un sueltó en la festa anterior ab l' epígrafe «Al cel siga» que tracta de negociants als redactors de «la familia cristiana», essent personas de bona fe. Alabat siga Deu y La familia cristiana.

En la vetllada.

Vam observar que tots los que van llegir poesias dels Jochs Florals d' enguany, al agafar set, bebian en un mateix got, es dir, un got servi per set ó vuit y vaja los senyors catalanistas que en tot volen ser catalans no se com permetian un costum tant «gallego».

A una....

Los ulls son mirall de l' ànima,
aixis ho diu lo refran,
com que tens l' ànima negra
Per 'xo los ulls ho son tant.

F. J. GODO.

LO TEMPS.

quin temps hem arribat: diu algú moltes vegadas:

—Al temps de sempre: contesto jo.

—Qui es lo temps?

—Un ser real y verdader, fill de la eternitat, camina per instantis com la velocitat del pensament vers lo seu principi que sempre es lo present.

Es vell y conserva la robustés del seu passat sens témer lo ésser mes vell en lo *venir*.

Mestre de la esperiència, dona impuls al sabi, inventa y perfecciona, tot ho conserva y tot ho consum a son capritxo.

Regeix la vida y costums dels sers vivents essent per élls, fiscal jutge y butxí.

Subjecta la naturalesa a un régimen constant per unas cosas é inconstant per altres.

Es president *nato* de las épocas, dels sigles, dels anys, dels mesos, de las setmanas, dels dias, de las horas, dels minuts, dels segons, y s' alimenta de instants.

Ha merescut del home, los calificatius de *bo*, *regular*, *mal*, *inconstant*, *rigoros*, *fret*, *calorós*, *antich*, *modern*, *present*, *passat* y *venir*.

Altres l'hi han dedicat refrans com *donar temps al temps* afirmant que *ab palla y temps* maduran las nespras y que *'l temps es or* perque no hi ha qui tinga *temps per tot*. Aixís com molts diuen que *després de un temps un altre 'n ve* perque no hi ha *temps que no torni*, y que *segons lo temps* se fan las cosas, aixís com molts *ab prou temps se menjan la escudella freda y perden lo temps* miserablement de quals adelantos diuen que *lo temps queda per respondre*.

Mana tothom, si un escriu, dantli presas moltes vegadas, l'hi fa escriure que *per falta de temps no pot ser mes llarch* y que *ab lo temps* tornarà a escriure quan tinga *temps*; hasta 's fa l' amo dels espectacles supost que si ell vol, priva un *lleno* y a tal quimera moltes vegadas s' anuncia una funció advertint que *s farà Si el tiempo lo permite*.

Als revessos que dona *'l temps* se 'ls diu *contra-temps* y re ordant lo *bon temps* diuen—*quin temps aquell* lo de la abundancia, assegurant que *en tiempo de hambre no hay pan duro*.

El *tiempo* es també un periodich que *'l mateix temps* lo deixa viurer.

Lo temps, com dich, es molt amich de fer y desfer, edificar y destruir, pujar y baixar, fer de pobres richs, y de richs pobres, ab la roda que te sempre a punt de fer rodar donantli l' nom de la *roda de la fortuna*: rola que arrastra tot lo que a son pas troba.

Pren del que te y dona al que no te: Arrebata la salut als robusts per donarla als malalts, la amistat de dos amichs donantlos la renyina, la renyina de dos enemichs donantlos la amistat, pren, en fi, tot lo que ell mateix ha donat y a voltas torna lo mateix que ha pres: La vara als alcaldes, la faixa als generals, la alegria al trist, y a son capritxo disposa dels mortals acabant per privarls de la existencia sens reparar en *etats*, *seesos*, *ni condicions* canviant la escena del teatre Universal, cada centuria.

Lo temps es enjugassat en los xicots, calavera en los joves, formal en los vells, y sa diversió es ferlos canviar de tipo, alterant colors, arrugant fronts, emblancant testas, engreixant flachs y enflaquin grassos fentlos fer sempre diferents papers en la comedia de la vida.

Perque las donas no 's barallessen en mil ocasions, inventa l' mirall ahont se vehuen desapareixer sos momentants atractias y permet l' invent de modas cubertoras de *faltas* y algunas vegadas de *sobras*.

Quan lo temps permaneceix ociós, cosa rara en ell, agafa un home qualsevol lo puja, amunt, amunt, y quan lo te prou alt que ja l' ha *rist*

tothom, l'hi dona una puntada de peu y l' en-sorra fins l' abisme y aixís com entre *espanyols* regna la costum de riurer's del que dona una *cay-guda* rompentse la *nou del coll*, lo temps també rientse l'hi pren tota la fama d' *altres temps*.

Gosa també en treurer la careta als hipócritas, divulgar secrets, denunciar enganys y castigar criminals, aixís com rehabilitar ignocencias y premiar virtuts.

Son divertiment es superior a tots: ¡Quantas vegadas nos sofoca la calor sortint de casa lleugers y *'l temps* es qui 'ns fa retrocedir a buscar l' abrich! Quantas vegadas sortim en *temps seré* y posantse *nuvolat* arribem a casa, interior y exteriorment mullats! Quantas sortint tranquils tornem sobressaltats y tot per las ocurrencias inesperadas del temps que 'ls uns diuen que *passa*, altres, que *corra* y altres que *vola*, no obstant jo crech que *'l temps* no *passa*, ni *corra* ni *vola*, sino qu'es un ser constant que 'ns fa *passar córrer y volar* a nosaltres que 'ns creyem los constants.

La cosa mes enemiga del temps es la ilusió y la mes amiga lo desengany.

¿Qué podem fer, donchs, pera que *'l temps* no 'ns enganyi?

—La resposta necessita temps y avuy no tinc lo necessari pera respondre, no obstant, prometo respondre dintre *curt temps* si no necessito *'l temps* per altre cosa que ab lo temps pogués *dar-me mes bon temps*.

P. FAYOS.

A un critich.

Fent lo sabí saballot
per ferir ma dignitat,
de mos versos t' has burlat,
de mas obras t' has rigut.

Oféndrem aixó no pot
que 's ven que es tonto de sobras
qui 's posa a criticar obras
no sabent escriure un mot.

Puig tinc dret per tot arren
de dirte—«Sabi imprudent»
tu ja has vist lo meu talent
veyám ensenyam lo teu?....

J. M.ª CODOLSA.

Teatres.

Hem vist ja 'ls prospectes anunciant que en lo Teatre Espanyol torna aquella simpática y reputada companyia de sarssuela qu' estrená l' popular «Barberillo de Lavapiés».

Segura tenen la entrada cada representació, majorment fent obras novas com aixís ho anuncian.

Al Principal.

Diumenge van estar de «Jochs Florals» y al costat venian entradas per anar als toros.

Al sentir la música un home deinaná una entrada, y al entrar l' aturán y passá aquesta escena:

—Mestre aquí no es al Turint.

—Y be, qué vol dir ab aixó?

—Que no podeu entrar.

—Per qué?

—Perque no porten targeta de invitació.

—Qué mes invitació que 'ls quartos?

—Home no podeu entrar, aquesta entrada es per anar als toros—l' home s' entorna y diu:

—Fassi el favor de no estafar que m' ha venut una entrada per un altre.

—Aquí no estafem y aquestas son las únicas entradas que tenim.

Y se 'n va dihent:

—Vaja ja comprench: aquesta gent s' han cambiat las entradas, aquí tenen las del Turint y al Turint debuen tenir las del Principal.

Deixambi arribar.

A Novetats.

En diferents funcions que fan en aquest teatre observem un inmens progrés en lo senyor Gil que be 's pot assegurar que en companyia del senyor Puig son los dos que mes be diuben los versos en lloch de desferlos com alguns, hasta de la mateixa companyia.

Al Espanyol.

Diumenge van repetir «La Almoneda del diablo» que l' ballarí senyor Panadero s' hi feu aplaudir.

Mentres ballaba va dir un senyó castellà:

—Este es «Panadero».

Y va dir una criada:

—Balla bé per ser «forné».

A Quevedo.

Lo dissapte anterior estrenaren un drama castellà en tres actes y en prosa, de D. Salvador Cort, ab lo títol de «El Rapto de Julieta».

Encar que no sia una «Locura ó Santidad» es sens dupte lo millor del autor qu' es llástima que ab la facilitat que demostra en lo versificar, en altres obras, s' encariní en escriure en prosa aquets dramas ja que 'ls assumptos que hi desenrotlla se prestan a grans versos per ferlos encare mes agradables.

A continuació feren la comedia en un acte, també del mateix senyor Cort, titulada «Bartolo», que tants aplausos ha valgut al autor y al jove actor y autor lo senyor Palá, que s' hi distingí a gran altura.

A Jovellanos.

Ab las simpatías que s' ha captat lo jove actor y autor D. Alfredo Pallardó, que feu lo benefici dissapte anterior lo-grá omplí 'l teatre.

Lo drama «Flores y Espinas» del jove poeta D. Simon Alsina, reputá al autor que l' feren sortir varias vegadas.

La pessa «Casualitats», del senyor Pallardó, fou també aplaudida.

A una donzella.

I.
Dona 'm ja, si vols que visca
una esperanza d' amor,
que aquell que vin d' esperanzas
a lo menys, ab ellas mor.

II.
No de 'ls tens ulls las miradas
fichis en terra, ab rubor,
que bé pot alsar la vista
la que pot alsar lo front.

III.
Tú per un ingrát suspiras
y jo suspiro per tú:
lo cel ho vol: en la terra
no pot ser felis ningú.

IV.
Lo celir que t' acaricia
besant ton front ab desitj,
jugant ab las rossas trenas...
no es celir;... s' n mos suspirs.

V.
Quan a la oració t' entregas
ben mon cor copa de fel,
perque t' hi sembla quan pregas
que ja las alas desplegas
per entornarte 'n al cel.

MIGUEL M. PALÁ.

Dilluns.

En lo Saló de Cent estava dormida una senyora mentres llegian las poesias premiadas.

Al llegir la cansó del trevall lo senyor Roca, la despertaren dihentli:

—Mira que llegeixen la «cansó» del trevall; y contestá:

—No estich per cansons.

Una targeta inútil.

Al anar a ocupar la presidencia la senyora Reina de la festa, se l' hi enganxá 'l vestit.

Despres lo senyor Serrallera estava llegint la poesia «l' any mil», y una senyora que la «escoltaba», va dir:

—Llástima de vestit que s' haigi de sorgir.

Doloras.

Diu que á l'ànima afligida
los recorts donan consol,
quants mes recorts á mi venen
mes gran se fa mon dolor.

Si de las donas desitja
algú, alcansar.... lo «favor»,
que 'ls parli sempre d'amor;
pero ja may de fer miha.

SIMON ALSINA Y CLÓS.

Ja progressém.

Entre 'ls empleyats de «Catalunya» que solen ser caste-
llans, ja hi tenim algun «catalá»; además los miembros del
Ajuntament també son «catalans» y entre aquels encara hi
ha qui te una sastreia titulada «La Catalana».

Y aquet sastre «catalá», d'apellido també es «Catalá» y
veigin si es trempat que al véurer 'l'entrar, tothom diu....
—«¡Entra Sastre!»—

Un' altre.

Despres de dar los tres primers premis va dir un senyó:
—Ja han donat los tres premis ordinaris; — y contestá
la senyora:

—Are deurán da 'ls «fins», veritat?

Casori.

Lo reputat dibuixant de «La Bomba», D. Jaume Pahissa y
Laporta, s'ha cansat de estar á dispesa á casa lo «princep
de Gales» (del Gavilan).

A tal objeete s'ha buscat una nena de «la ciutat» de
Tarrassa, Donya Agneta Jo: («Que Deu n'hi doret»).

De manera que 'l senyor Pahissa si avans tenia vici de dir
«me caso ab mí», avuy pot dir «Me caso ab Jo».

Molts artistes.

Amichs del senyor Pahissa, en obsequi al seu enllás l'hi
regalan «quadros» dels quals n'habem vist un del estudiós
jove paissista lo senyor Dot, ahont bé hi demostra son pro-
grés y que si la protecció l'hi falta, l'hi sobre la constan-
cia.

—Endevant y fora.—

Lo trevall.

Parlant del trevall un dia
deya á una noya en Pau Baba,
que de de tant que trevallaba
cada dia s'enflaquia.

—Aixó no m'estranya pas,
(va di ab gracia la xicota)
puig del trevall, tothom nota,
que cap BURRO n'está gras.—

LL. BASSOLS.

Murmuracions.

Vaig preguntar un cert dia,
que e'm va ocorre parlar
si dona sens' mormurar
possible trobar seria;

á la pregunta, Maria,
va respondrer sens' duptar:

—La filla de la Morruda
en sa vida ha mormurat.—
Y jo li vaig dir. ¡Carat!
no ha mormurat, ¡perque es muda!

J. TORRES.

Pensaments.

L'amistat es com la sensitiva; al mes petit contacte 's
anca.

Si las modas continúan com fins avuy, arribará temps
en que 'ls pámpols de figuera costarán un ull de la cara.

La gloria es comparable á un cigarro de quarto, en que 's
converteix en fum.

Tant difícil es imitar lo bo com lo dolent.

La ditxa es com la sombra produida pel nostre cos. Vols
agafarla y quan la creus tenir, més y més de tu s'aparta.

BOM.

En un Joch.

Un que aprenia de jugar á la «barrotada» tot lo dia esta-
ba capicat calculant plants y novas jugadas:

En una d'aquestas ocasions un l'hi digué:

—Magf, deixam un duro....!

—«Barroto» —contestá l'altre, pensantne alguna de nova.

F. CLARASSÓ.

Pintors.

Son tantas las cosas que sabem dels pintors que á suelto
cada setmana las anirem esplicant.

De moment direm no mes que n'hi ha de molt tranquils
y que fa poch dias que en un trevall de la Rambla no
tornan resposta al arquitecto porque (com un gos) al entrar
no dona 'l deuvoquard.

Son molts que aixis tractan als obrers:

Nosaltres aprobém la conducta dels pintors y recomanem
als que aixis los tractan un llibret que 'n diuhem «la ur-
banitat».

Sigle XIX.

En lo carrer de Petritxol hi ha una exposició de bellas
arts; entrada gratis.... no hi vá apenas ningú.

En lo Turin fan una funció á 12 rals de entrada, plé.

Se fa en un teatro un drama bó de 'n Calderon, lo teatro
vuit.

Fan una comedia de mágica y «pantorrilla», han de tor-
ná entradas.

Sitges.

En un ball de aquesta vila hi havia una bona balladora
pero tonta al mateix temps.

Parlant de sa bona fe deya an:

—La fan «ballar» com volen.

Duas amigas.

Parlant de una modista que tenia ganas de posar establi-
ment deyan:

—Quants anys te la Marieta?....

—No se: avuy m'han dit que 's «planta».

—Ah; donchs ja deu tenir «trenta».

A Vilanova.

Farán habiat lo carril des d'aquí Barcelona á Vilanova y
Valls.

A tal objeete y habentse fet per accions hi ha molts fills
de Vilanova accionistas.

¿May dirian quins no son accionistas?

—Los que tenen mes quartos.

¿Que ho fa que 'ls homes de quartos no volen lo progrés
ni de casa seva?

—Ah ignorancia.

Enveja.

Lo retrato del dibuixant En Tomás Padró que ab tanta
llestesa y propietat eczeutá lo senyor Nin y Tudó, exposat
despres en casa lo senyor Bassols, l'habém sentit criticar
per un senyor pintor que també 'n feu un altre, y conequent
tal vegada ell mateix que no val de molt tant no l'ha ex-
posat.

Tals son los critichs.

Nosaltres tant sols dirém que aquet senyor critich segueix
son vent com segueix son vent lo senyor Nin y Tudó, pero,
que de «ven á vent» hi ha molta diferencia.

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

Menjadora, segadora, planxada, cantadora, pensadora,
contadora, llauradora, ploradora, balladora, pulidora,
cusidora, rentadora, surgidora, parladora, sufridora,
calladora, teixidora, etc., etc., etc., etc.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla PALAU.

No 'm xocan de cap manca
primera:
he donat a una minyona

segona:
molts no teni 'm desespera
tercera.

Pero 'm calma la fatlera
y aixó 'm foig de la memoria
veure que 'm dona la gloria.
Prima segona tercera.

F. CLARASSÓ.

—¿Qué dus anant carregat?—
—¿Qué porta un bon cassadó?—
—¿Qué dius cantant afinat?—
—Responme y veurás qui so.

JOSEPH CAMPAMÁ.

Lo nom d'aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenge próxim si no l'han endevinat.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI
dels «Jochs Florals».

Trenta nou son los treballs rebuts en secretaria fins á las
12 del mitj dia del Dimecres, resultant lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

Premi 1.—Morta.—Accésit.—La gloria.

Premi 2.—Cúram.—Accésit.—A un trovador.

Premi 3.—Las duas éinas.—Accésit.—A tú.

Menció.—Ah! —Lo ball.—A una nena.—Humorada.—

Una á un.—A Flora.—Lo trevall.—Murmuracions.—A una.

Carbassa.—Fidelitat.—La dalia y la rosa.—Problema.

—A mon amor C.—Asparansa y dasangany.—Epigrama.—

A la Marieta Carbónera.—Lo tronat.—Cantarella.—Declara-
ció d'amor.—Oys.—Chascos.—Xaradas.—Lletreta.—Can-
sons.—Franquesa á una noya.—Adagis espallats.—La ni-
neta.—Lo gat y 'l gos.—L'amor primer.—Les es.—Las
trampas dels Jochs, y Pam.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats.

Lo Secretari.

S' ADMETEN
SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS
PER POCH PREU.LLIBRERÍA, PAPERERIA
Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE
M. PUJOL Y MARTINEZ,
Rambla d'Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTES LAS CONEGUDAS!

No oxida las plumas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totes classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch.	4
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES — ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesías de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
MEL Y FEL (poesías de D. Joaquim Riera y Bertran).	6
BROTS (14 poesías y 25 fábulas satíricas) de D. Joseph Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fagoners.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	
Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Ame- ricana, Moda, Correo	
Y aquet periodich.	

Secretaria: RAMBLA D'ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomás Gorchs, Cárme, 38.